

bobbels op hun benen naar huis gegaan zijn, verzekerde de sloeber en die 't er meer wilt van weten, komt bij mij achter 't recept.'t Schijnt dat onze vriend ook nog bij onze pompiers in dienst is geweest, maar dit was een ernstiger werk, waarbij geen lollen te pas kwamen, zodat ik u hierover niets kan vertellen, of weet misschien ene der oude garde, toch iets over Mone als brandweerman? Daar hij geen soldaat had moeten spelen, zoals de kameraden van zijn kinderjaren, Kaar, Flore en ikzelf, werd hij ingelijfd bij onze garde-civiek en dit in de loop van het jaar 1913, en zo gebeurde het dat hij als andere burgersjongens, die van soldatendienst verschoond bleven, ook aan de oefeningen zou deelnemen op de Dries, of op de Markt en zo kam dan de eerste oorlog van 1914-1918 en dat het deze maal zou serieus worden, zou onze garde-civiek al rap aan de lijve ondervinden.

De vijand was al in België binnengedrongen en ook onze burgerwacht was in alarmtoestand geroepen. Er werd aan de plaatselijke bevelhebber bericht, dat ze in de speelbos al ons schone dikke bomen waren aan 't vellen en uitkappen, dit natuurlijk door inwoners van Wetteren. Een patroelje werd er op afgestuurd om die mannen te verjagen. Mone was natuurlijk in bevolen dienst en toen ze wilden optreden tegen de vernielers of beter, tegen mensen die moesten brandhout opdoen, zou het maar slecht aflopen, want deze laatsten dreigden met hun bijlen en spinsen hout, en onze garde-civiekers, welke tegen die massa niet op konden, vonden het dan ook geraden de aftocht te blazen, zodat ons schoon bos intussen helemaal werd gepluimd. Ook aan de Ijzeren Brug werd de wacht opgetrokken door onze mannen toen op zekere keer een patroelje naar het Boerenhol werd gestuurd, intussen waren de Duitsers verder in ons land met onze eigen soldaten in gevechten gewikkeld en men hoorde allerlei geruchten over wreedheden vertellen, die gepleegd waren, zodat op zekere keer alle mensen op de vlucht sloegen, uit pure angst voor hetgeen zou gebeuren. Vandaar dan ook dat die dag in de volksmond hier Loperkensmaandag werd genoemd, echter was het toen volgens 't schijnt een loos alarm. Om nu op onze patroelje terug te komen, hewel, Mone stond op wacht gezet vlak voor de viadukt of

Boerenhol. Het moet zijn dat er gebrek was aan geweren, want onze verdediger stond die keer wel in zijn uniform, doch met een grote riek in de arm om gebeurlijke vijanden af te slaan, de ander leden der patroelje waren verder uitgezet boven de treinroete.

Almeteens hoorde Mone een naderend gerucht en warempel, daar zag hij al meteens een patroelje Ulanen te paard af komen gedraafd uit 't Molenhoekje daar dicht bij het beekje. In minder dan geen tijd vluchtte onze schildwacht weg, wierp de riek in de meers en kon nog zelf het boerenhof binnen stormen. Gelukkig voor Mone dat de Ulanen voort reden naast de spoorweg, naar de Wetterstraat toe om ginder over de barreel hun speurtocht voort te zetten.

Van de boer had hij een vest en broek, en een oude hoed bekomen en toen hij dacht van in veiligheid te zijn, trok hij zo terug naar de Hoenderstraat, echter zo wit als een lijk, want deze keer was onze garde-civiek zijn hertje maar zo groot meer als een koffieboon. Thuis gearriveerd zegt hij tegen zijn huisgenoten, en tegen Gust, zijn jonge knecht : Opgepast, nu wordt het gemeend, want ze zeggen, dat ze allemaal het weerbare mannevolk zullen meedoen.

Wordt vervolgd.